

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VIII. évf. 8. szám

2003. AUGUSZTUS

AZ ÉN MIATYÁNKOM

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csöngtet rád soha senkise,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe;
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, reményteljesen,
S fohászodj: Miatyánk, Ki vagy a mennyekben.

Mikor a magányod ijesztőn rádszakad,
Mikor kérdéssre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a Rossz, – erre van Istene!
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebedg:
Uram! Szenteltesd meg a Te neved!

Mikor mindenfelől forrong a nagyvilág,
Mikor elnyomásban szenved az Igazság,
Mikor felszabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Kain bélyege van sütvé;
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram! Jöjjön el a Te országod!

Mikor belédsajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod hasznát,
Mikor magad kinlódasz, láztól meggyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne!
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, hajtsd meg homlokod,
S mondd: Uram! Legyen meg a Te akaratom!

Mikor a kisember fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,
Mikor a gazdagság milliót költ, hogy éljen,
És millió szegény a nincstől hal éhen...
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, tedd össze két kezed,
S kérd: Uram! Add meg a napi kenyerünket!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngül, sőt, ellene támadsz,
Mikor, hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
Minden lázad benned, hogy tagadd meg Őt!
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne egyezz bele!
Nézz fel a magasba, s hívd Istenedet:
Uram! – segíts – s bocsásd meg vétkeimet!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor verítékig hajszoltad magadat,
S később rádöbbenél, hogy csak kihasználtak!
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram! Megbocsátok az ellenem vétőknek...

Nagyboldogasszony és Szent István király

Nagyboldogasszony napja az Egyház legrégebb és legnagyobb Mária-ünnepé. Ezen a napon emlékezünk Mária mennybevételére, aki kiváltságos módon osztozott Fia feltámadásában és dicsőségében. XII. Piusz pápa a kereszténység egyetemes hitét hirdette ki 1950. október 1-jén Mária mennybevételének dogmájával. Ezen a napon ünnepeljük azt a Boldogasszonyt, akinek a hagyomány szerint Szent István király háromszor megismételve, legutóbb halálos ágyán ajánlotta oltalmába az országot.

Első királyunk oltalmat kérő és elnyerő emlékének adózunk Szent István napján, és bizonyosak lehetünk, hogy ránk fér az oltalom. Tudjuk, a magunk ereje kevés az üdvözüléshez. Mégis, sokszor csak a saját erőnkben bízva harcolunk boldogulásunkért, vélt vagy valós igazságunkért. Szent István példája emlékeztet minket, ki az, akire valóban támaszkodhatunk.

A nagy királyra emlékezünk augusztus 20-án, akinek nagysága előtt fejet kell hajtani, mert semmi sem emel fel olyan magasra, mint az alázat, és nincs magasztosabban megnyilvánuló alázat annál, mint amikor egy király magát és egész nemzetét az isteni anya, a Nagyboldogasszony oltalmába ajánlja.

H. B. E.

József atyára emlékezünk

2003. július 8-án Kovács József atya hosszas betegség után elhunyt. Temetése július 15-én volt Barcson, utolsó útjára a helybelieken kívül György atya vezetésével tíz újlaki testvér kísérette. Leleki üdvéért a szentmise áldozatot július 17-én este György atya mutatta be.

Józsi bácsi hívő, nagy családban nőtt fel sok testvérével, nem elkényeztetve. Jól is jött ez, mert a negyvenes és ötvenes évek hitet és embert próbáló körülményeiben hűséggel és bátran tudott helytállni.

Papszentelése is rendhagyó volt: 1944. december 7-én a sopronkőhidai börtönben szentelte fel a fogvatartott ötödéves kispapokat a szintén fogoly veszprémi főpásztor, Mindszenty püspök úr.

Kitüntetésekre nem törekedett, de egyszer kapott. Mindszenty bíboros úr 1947 őszén a kelenföldi templomban bérmált, és meglátva az éppen börtönből szabadult, lesoványodott József atyát, a saját piros övét vette le és József atya derekára csatolta...

Somogyi és zalai falvakban volt lelkipásztor, majd a hatvanas évektől Újlakon mondta a hétköznapi reggeli 7 órás szentmisét, és innen ment dolgozni az MMG-be. Munkahelyén – raktárosként – volt ő „Kovács kartárs, szaktárs, elvtárs”, de a figyelmes emberek hamar észrevették, hogy másképp elvtárs ő, és egymás után kérték jegyesoktatásra, keresztelésre, betegellátásra, temetésre.

folytatás a 3. oldalon ⇨

Mikor a „nagy hatalmak” a békét tárgyalják,
Mikor BÉKE seholl! – Csak egymást gyilkolják!
Mikor a népeket a vesztükbe hajtják,
S kérded: Miért türöd ezt?! Istenem! MIATYÁNK!
Ó, Lélek, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, s könyörögve szólj.
Lelkünket kikérte a Rossz, támad, tombol!
Uram! Ments meg a kísértéstől!
Ments meg a Gonosztól! Amen.

UTÓHANG

S akkor szólt a Mester, kemény szeliden.
Távozz, Sátán! Szűnj, vihar! – Béke, csend legyen!
Miért féltél ti, kicsinyhitűek?
Bízzatok! Hiszen én megígértem nektek,
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek!
Hűséges kis nyájam, én Pásztorotok vagyok,
S a végső időig veletek maradok!!!

Kovács József atya

Egyházközségünk rendszeres programjai

Nyári miserend:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
szombat: 6³⁰, 19⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 19⁰⁰

Gyóntatás: a szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 18³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): munkanapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰-18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ - 19⁰⁰

Könyvtár

(hittantermek előterében):
vasárnap 10⁰⁰ - 10³⁰ és 18⁴⁵ - 19⁰⁰

Áldassék

Áldassék ez alkonyóra,
Simogass meg Istenem.
Szórd kegyed kis lázadódra,
Összeteszem két kezem.

Legyen békéje a szóknak,
Lehunyam a két szemem,
Könnyezőknek és síróknak.
Simogass meg Istenem.

Minden harc és minden lárma
Csituljon el szívemen.
Te lakjál benn, te légy álma.
Simogass meg Istenem.

Áldassék ez alkonyóra,
Összeteszem két kezem.
Szemem húnym, figyelj szómrá.
Simogass meg Istenem.

Pusztas Sándor

Pusztas Sándor pap-költő a leányfalusi temetőben a hegyrevezető út mellett nyugszik. Kriptájánál balra fordulva érzük el Lasetzky Kriszta sírját.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné,
dr. Koncsosné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Augusztusi naptár

4. H. Vianey Szent János
5. K. Havas Boldogasszony
6. Sze. Urunk színeváltozása
11. H. Assisi Szent Kára
14. Cs. Szent Maximilián Kolbe, Nagyboldogasszony-napi előesti mise 18⁰⁰
15. P. **Nagyboldogasszony**, kötelező ünnep, szentmisék: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰
20. Sze. **Szent István király, tanácsolt ünnep** szentmisék: 7³⁰, 9⁰⁰
22. P. Szűz Mária királynő
25. H. Kalazanci Szent József
27. Sze. Szent Mónika
28. Cs. Szent Ágoston
29. P. Keresztelő Szent János vértanúsága

Hírek, hirdetések

- Dr. Nyíri Tamás professzor, hajdani újlaki káplán emlékmiséje augusztus 10-én 9 órakor lesz, mindenkit szeretettel várunk rá.
- Szokás szerint augusztus 15-én 11 órakor szentmisével emlékezünk a légierő elhunytjaira a Margitszigeti kápolnában.
- Szent István napján templomunkban esti szentmise nem lesz. Mindenkinek szeretettel ajánljuk a bazilika előtt központilag megrendezésre kerülő ünnepi szentmisét és a Szent Jobb körmenetet, amelyet idén a Közép-Európai Katolikus Találkozó rendezvénysorozatának keretében tartanak. A szentmisét du. 5 órakor Erdő Péter prímás, esztergom-budapesti érsek celebrálja, a szentbeszédet Christoph Schönborn bíboros, bécsi érsek mondja. Mi újlakiak 4-kor indulunk templomunk elől, hogy együtt vehessünk részt a szentmisén és a körmeneten.
- Augusztus 29-én, pénteken az esti 6 órás szentmisén együtt adunk hálát az Úrnak a napközistábor kegyelmeiért. Utána a plébániakertben táborúzz mellett elevenítjük fel a nyáreleji élményeket. Szeretettel hívunk és várunk minden táborozó gyermeket és szüleiket, a napközit szervező és segítséget nyújtó felnőtteket és fiatalokat, valamint minden érdeklődőt.
- Mazgon Gábor atya augusztus 1-től a Szondi utcai Szent Család plébánia káplánja. Isten áldását kérjük szolgálatára.
- Templomunk egyik most felújított freskójáról, valamint a Mária oltár képeről és a Szent Rókus szoborról készült fényképeket Sólyom László készítette újságunk számára. Fáradozását ezúton is köszönjük!

Újlaki régészkedés

Az újlaki plébániatemplom egy ősi, romanizálódott kelta kultuszhely nyugati peremén emelkedik. A közelben feltárt római helytartói villában került napfényre a ma az Aquincumi Múzeumban őrzött Jupiter Teutanus szobor és a hozzá tartozó szentély. Ez a fogadalmi emlékmű 5,9 m magas, a korinthoszi kőoszlop átmérője közepén mintegy 30 cm. A parkányzatos oszlopfejn ajánlás olvasható: „Az ... oltalmazó Jupiternek”, kiegészítve azzal, hogy *Teutano conservatori*, azaz „a megőrző Teutanusnak”. Ezek alapján Jupiter-Teutanus szobrát találták meg, mely mintegy fél ember magas, és jobbán egy ülő sas látható. Az emlékmű dél-galliai mintákat követ. Jupiter a római, míg Teutanus a kelta istenvilág főistene volt. Így a kettő egybeolvadása érthető, bár speciális pannóniai egyeztetéssel állunk szembe. A villa szentélyéhez egy nyitott szent liget csatlakozott, amely a plébániatemplomtól a Dunáig terjedt a mai Szépvölgyi út vonalában, ott, ahol ma sem állnak házak. A szent tölgyfaligetet a hegyről lefolyó patak keresztelte. Feltételezhető, hogy a Bölcskén előkerült 11 db Jupiter-Teutanus oltárkő és talán a hasonló Gellért-hegyi kő is itt állt eredetileg. A 182 és 286 között felállított kövek közül hármat az összes istennek és istennőnek ajánlottak, a vallásilag toleráns rómaiak tehát a keresztények Istenére is gondolhattak. A köveket feltehetőleg minden évben június 11-én, Aquincum hivatalos ünnepnapján állították fel.

Rihmer Aurél

Családi események

Megszületett: július 8-án Koncz Balázs és Gillyén Julianna második gyermeke, Levente Nimród.

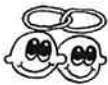

A keresztség szentségében részesült:

július 6-án Varga Domonkos, 12-én Fejérdy Vince Illés, Gaál Sebestyén Soma András, Orgoványi Barnabás és Orgoványi Botond.

Örök hűséget esküdött

egymásnak: július 5-én Tóth Tibor és Lukács Noémi; Puskás Róbert és Lakatos Erika, valamint Crespo Rodrigo és Vitéz Rita.

Halottaink: Csepregyhnyé Werner Ildikó (52), Kun László (57), Érsek Emilné (77), Takács Imréné, Vuray Vilmosné (88), Hersics Józsefné (92), Rábl Mihályné (91).

Friss diplomásaink:

Ivicsics Mátvás (programtervező matematikus), Ruszthi Zsolt (jogász).

Vasmise

Idén júniusban volt 65 éve, hogy Balás János atyát pappá szentelték. Pár évig Újlakon is volt káplán, még Bády plébános úr idejében. 1960-tól 40 éven keresztül templomigazgatóként szolgált a Margitszigeten.

A Szent Mihály kápolnában július 6-án a 10 órakor kezdődő ünnepi vasmisén együtt adtunk hálát az Úrnak János atya hosszú szolgálataért. Az ünnepelttel együtt misézett György atya, Leszkovszky Pál domonkos atya, Sárvári Ferenc atya, aki régi barátként a szentbeszédet mondta. Jelen volt még Pázmándy György piarista atya is, aki János atya nyugdíjba vonulása óta vasárnaponként misézik a Margitszigeten. Sokan eljöttek a János atyának hosszú éveikig mindenben segítő, 1997-ben elhunyt Desirée nővér rendtársai közül is. A szentmise után fehér asztal mellett meghatottan idézték fel a régi emlékeket az egybegyűltek.

János atya augusztus 24-én lesz 90 éves. Mindannyiunk imáiba ajánljuk őt.

H. Z. E.

Templomunk búcsúünnep

Június 29-én, a Sarlós Boldogasszony-napi búcsún, a ½ 11 órai ünnepi szentmisét az állványoktól ideiglenesen megszabadult, részlegesen felújított templomunkban Mazgon Gábor újmisést atya celebrálta. Gábor itt nőtt fel közöttünk Újlakon, templomunkban volt elsőáldozó és bér mátkozó, majd itt lett tagja egy regnumi közösségnek. Gimnáziumi tanulmányait Pannonhalmán végezte. Bár először a matematika-fizika tanári pályát választotta, ezt a szakot végezte el az ELTE Természettudományi Karán, sőt, tanított is három évet, nyitott volt füle az Úr hívó szavára. Az Esztergom-Budapesti egyházmegyébe jelentkezett és a Pázmány Péter egyetemen végezte tanulmányait. Tavaly májusban diakónussá, idén júniusban pedig pappá szentelték.

Az ünnepi szentmisén Gábor atya kézvezetője szemináriumi évfolyamtársa, a tavaly szentelt Fekete Szabolcs volt, a szentbeszédet pedig Molnár Béla atya mondta, aki néhány évig Újlakon is szolgált. Az újmisést atyával koncelebrált János atya és György atya is. Az ünneplő közösség nevében Harmat Péter köszöntötte a fiatal atyát, aki bevezetőként egy személyes élményét mesélte el: hogyan segített neki gyerekkorának helyszíne, az Újlaki templom hivatása tisztázásában. Az evangéliumban a *Magnificat*, Mária hálaadó éneke hangzott el Sarlós Boldogasszony ünnepe alkalmából. Ezt a gyönyörű szentírási részt Béla atya homíliájában az újmisést atyára, az ő meghívására vonatkoztatta. Közös hálaadásunk az áldozás alatt a *Te Deum* elénekülésével történt. A szentmisét a Cantilena kamarakórus éneke tette még ünnepélyesebbé.

A szentmise végén Gábor atya először édesanyját anyanyelvén, németül, aztán édesapját majd hűgát áldotta meg. Utána a jelenlevő atyák, majd a ministránsok fogadhatták az újmisést áldást. Ezután a hívek következtek, türelmesen várták, hogy mindenki sorra kerüljön.

Az ünneplés a plébániakertben folytatódott, ahol Gábor barátai által főzött nagyon finom gulyással és sok-sok süteménnyel kínálták a vendégeket. Jó alkalom volt ez régi ismerősökkel való találkozásra, beszélgetésre is. A lelki-teszt töltökekezés után csak rövid időre tértünk haza, a búcsúünnep az esti koncerttel folytatódott.

H. Z. E.

„Újlakiak – Újlakért”

Ünnepelni jó, de ha az ünnep zenei élményhez fűződik, még szebb. Ilyen élményben volt részük mindazoknak, akik június 29-én este a templomunk búcsúünnep alkalmából rendezett *Újlakiak – Újlakért* jótékonyági hangversenyre eljöttek. A hangverseny oldott, családias légkörben került megrendezésre. A Cantilena kamarakórus Máriaát köszöntő éneke után György atya üdvözölte a megjelenteket. Felhívta figyelmünket az ünnep fontosságára, a zene szépségével nekünk közvetített ajándékokra, ebben a mindent érdekekre, hasznosságra koncentráló világban. Figyeljünk a szíveket nyitogató ajándékokra, amit az előadóművészek közvetítenek nekünk. Ezek után a kórus énekével a Szentlelket hívta, majd Havasi Ildikó szép magyaros ruhájában Mertz János *Magyar fantáziájá*-t adta elő ritmusos, magyaros, nagyon szép klasszikus gitárjátékával.

Az est folyamán a kamarakórust Tóth Miklós Zsolt és Szaszovszky Ágnes vezényelte fiatalos, határozott, szívből jövő szeretettel és lendülettel. Magával ragadó volt Pitoni *Laudate Dominum* c. alleluja, szárnyaló műve. A Kisfaludy vonósnégyes Járdányi és Weiner műveket adott elő. A fiatal művészek tudásuk legjavát nyújtották összehangolt játékkal. A Cantilena kórus az Eperjesi graduale *Litanie Super Pater Noster*-ét megkapóan, felelgetős módon adta elő. A kórus az oltárnál énekelte a Mi-atyánk gondolatait, a könyörgő válasz fentről, a karzatról karnagyunktól érkezett: „Szent Fiadnak érdeméért hallgass meg, Úristen!” Korondy György operaénekes a tőle megszokott, templomot betöltő hangján Mozart és Händel műveket énekelt orgona és hegedű kísérettel. Ezután a Cantilena kórus ajkáról felhangzó Bach-mű, a *Gloria sei dir gesungen* dallama találta szíven az ünneplő közösséget. Ezt csak fokozta Mohai *Honfidal*-a, a lelkesen éneklő fiatalok szabadságszerető, az Úrnak bízó vallomása.

György atya köszönetet mondott a művészek komoly munkát rejtő szolgálataért, a próbák időt igénylő áldozatvállalásáért. Köszönjük az Úrnak, hogy a zene szépségével tovább hív bennünket a legnagyobb titok megközelítéséhez.

A Sarlós Boldogasszony-napi búcsúhangverseny zárószámaként Werner Alajos művével, az *Égi Szűzvirág*-gal köszöntöttük égi édesanyánkat. A mintegy kétszáz fős közönség szünni nem akaró tapsa után ráadásaként egy gospelt énekelt még a kórus, amelyben meghallhattuk Jézus kopogását szívünk ajtaján, hogy az elhangzott sok szépet köszönettel engedjük lelkünkbe.

Kegelevich Lászlóné

Hálás szívvel köszönjük a fellépő művészek áldozatos munkáját, valamint az adakozó híveknek a hangverseny közel 130.000 forintos bevételét, amit templomunk renoválási munkáinak folytatására fordítunk.

Dicsérjük az Urat!

„A dicsőítés az imának az a formája, amely a legközvetlenebbül ismeri el, hogy Isten az Isten. Önmagáért éneklé őt meg, tetten túl őt dicsőíti azért, mert VAN... A dicsőítő ima által a Lélek azért csatlakozik lelkünkhez, hogy tanúságot tegyen arról, hogy Isten gyermekei vagyunk.” (Katolikus Egyház Katekizmus 2639)

Dicsőség neked, Uram!
 Jézus Krisztus, áldalak és dicsőítelek téged!
 Dicsőítelek téged, Istenem!
 Szent vagy, Istenem!
 Imádlak téged!
 Hódolat és imádás az Úrnak!
 Szent az Úr, az ég és föld Istene!
 Dicsőség a mindenség Királyának!
 Áldott legyen az Úr neve!
 Uram, kezembe adom életemet!
 Dicsőség az Úrnak!
 Szent vagy, szent vagy, szent vagy!
 Megvallom szent nevedet, Jézus!
 Dicsőség Jézus Krisztusnak!
 Jézus az Úr!
 Magasztallak téged, Istenem!
 Áldott az Úr!
 Úr Jézus, minden dicséret téged illet!
 Szent az Úr neve mindörökké!
 Dicsőítelek téged, élő Isten!
 Föltámadt Jézus, dicsőség neked!
 Szállj le ránk, dicsőség Lelke!
 Minden hódolat téged illet, Úr Jézus!
 Végtelenül szent vagy, Istenem!
 Áldalak téged nagy irgalmadért!
 Dicsőség neked, örök szeretet és hűség!
 Kimondhatatlanul jó vagy, Urunk!
 Áldott vagy és minden dicséretre méltó!
 Minden nyelv téged dicsérjen, Uram!
 Dicsőséged betölti a mennyet és a földet!
 Imádunk téged, megdicsőült Jézus!
 Dicsőség neked, ajándékok osztogatója!
 Magasztalunk téged, öröm Istene!
 Üdvözlégy, Jézus, isteni Orvosunk!
 Üdvözlégy, világ Világossága!
 Jöjj, szentség Lelke, vezesd imánkat!
 Én Uram, én Istenem!
 Áldott vagy, erősségünk és oltalmunk!
 Dicsőség neked, szabadító Jézus!
 Végtelen jószág, dicsérünk téged!
 Imádunk téged, Örök Atya Fia!
 Áldott vagy, Szentlélek forrása!
 Végtelen Isten, imádunk téged!
 Te vagy békességünk és örömünk!
 Dicsőség neked, Jézus, az Oltárszentségben!
 Szent vagy, megtestesült Ige!
 Dicsőítelek, áldalak és imádlak téged!
 Imádjuk az Atyát, a Fiút és a Szentleket!
 Dicsőség neked, Szentháromság egy Isten!
 A Hét Láng katolikus pünkösdi szövetség „rövid dicsőítő imák” összeállításából.

Kovács Istvánné

Újlaki arcok

Sárka néni sokan ismerik közléről vagy csupán látásból, s ugyanennyien szeretik. Ezért ad hálát az Úrnak, ezért érzi úgy, hogy a tengernyi szenvedés ellenére, melyet lánykorában, majd első házassága harminc esztendejében megélt, boldog, szerencsés ember. Sárka néni sokak számára rejtély is, amiért nem látják áldozni, s aki tudja, hogy ennek egyszerű oka, hogy református, az meg azt találgatja, vajon miért nem tér katolikus hitre, amikor annyit imádkozik az újlaki templomban.

Sárka néni Pátyon született nyolcvan évvel ezelőtt, 1923. december 28-án. Édesapja a Vallás- és Közoktatási Minisztériumhoz tartozó Sarolta leánykollégium altisztjeként dolgozott a budapesti Hold utcában. Sárka csak hat osztályt végzett, akkor édesanyja rábízta a családot, így neki kellett nevelnie őt kistestvérét, ő sütötte még a kenyeret is. Két év múlva édesanyja betegen tért vissza, akkor Sárkának cselédlánynak kellett elszegődnie, hogy a nagy család megélhessen. Egy idő után visszatért Pátyra, a református lelkészénél folytatta a kimerítő munkát.

Első udvarlójához csak másodjára ment férjhez, de erről majd később... Sárka néni bevallása szerint büszke lány volt, az első udvarló nem tudott táncolni, ezért nem tartotta őt méltónak arra, hogy hozzá menjen. Akkor a csinos kislány szindarabokban szerepelt, fényképe ma is látható a pátyi iskola falán. A Tokaji Aszú című előadásról készült felvételt meg is mutatja, ő játszotta benne a menyasszonyt. Szép lány volt, életvidám, szemei még ma is nevetnek.

A második kérője csendőr volt, tehát az esküvőhöz kauciót kellett volna letenni. A szülők ezért is ellenezték a házasságot. A tiszteletes úr azonban fényt derített rá, hogy a menyasszonyjelölt dédanyja nemes kisasszony volt, vagyis nem lehetett már akadálya a frigynek. Hanem a büszkeségét ezerszer megbánta. Mint ahogy apósa, a férje is ivott, sok bánatot okozott. Katolikus hívő ember volt, mégis a kocsmai barátok előbb ettek a megszentelt sonkából, mint a család. Azt a sonkát már itt, a Sárkás Boldogasszony templomban szentelték. Sárka harminc évig, ura haláláig kitartott mellette, és remélte, hogy megjavul az embere. Két gyermekét katolikus hitben nevelte, ehhez Újlakon újra meg kellett esküdniük, itt volt elsőáldozó és bérmező lánya és fia is. Sárka a nyolc órás munkája mellett a szerény alagsori lakásban - ahol most is él - vállalta a házmesterséget, az éjszakai kapuzást, és hozzá még pénzért vasalt, horgolt, amennyit csak bírt. Pedig az eszével, tehetségével többre vihette volna, ezt többen föl is hozták neki. De abban a hitében mégsem ingatta meg senki, hogy Isten akarata mindaz, ami történik. Tisztességes embert nevelt a gyerekeiből, akik aranyos unokákkal ajándékozták meg. Dédunokája kitűnő tanuló.

Am Sárka néniel ennél is több történt. A nagy szerelem, ha későn is, de beteljesedhetett: 1975-ben megkérte az az első... Addigra már nagymama volt, mégis szívdobogva mondott igent... Könnyeit nyelve mondja: „Azt kértem a Jóistentől, hogy legalább fele annyi szép évet engedjen az igazival leélni, mint amennyit szenvedni hagyott... és sokszor bánom, miért nem kértem többet...” A gyönyörű vidék, Páty - amit éppen fájdalom és szégyenkezése miatt évtizedekig elkerült - visszavárta. Megvették azt a kis tanyát, amelynek festői lankáira 1986-ban Kondor Katalin és barátai is ellátogattak, s a Képesújság lírai riportban számolt be a Kovács Istvánék nagy diófája alatti borozgatásról. Már az az írás, a megsárgult, rongyosra olvasott riport is külön kiemelte Sárka néni vendégszeretetét, a meghitt, szeretetteljes találkozás hangulatát. Akkoriban, különösen hogy Pista bácsi nyugdíjba ment, az évből mind hosszabb időt igyekeztek Pátyon eltölteni. Mindkettőjüknek volt mit pótolni, Pista bácsinak is rosszul sikerült az első házassága. Kovács Istvánt a munkahelyén mindig példaként emlegették. Előkerülnek a magasrangú kitüntetések a fiókosszekrény mélyéből: egy élsportoló is megirigyelhetné a sok érmet, elismerést. Pedig sohasem volt párttag, semmiféle szívességet nem tett a kommunistáknak. Katolikus hívő ember volt, aki keményen és hűségesen dolgozott - negyvenkét évig ugyanazon a helyen - a telefonyárban.

Temetésére az óbudai temetőbe annyian jöttek el 1990-ben, mint egy híres ember búcsúztatására. Nézzük a videofelvételt, amelyen György atya búcsúztatja a tőle megszokott gyönyörű szavakkal. Harminchat óriási koszorú, és számtalan sírcsokor, idézi föl Sárka néni. Éppen tizenöt szépséges évet élhetett az igazival. Szomorúan sóhajt: „Miért is nem kértem többet...”

„Szeret engem az Isten. Csak olyanok vesznek körül, akik szeretnek. Amikor nemrég eltört a karom, egy látásból ismert házaspár azonmód elvitte a kórházba, és négy órát vártak velem, hogy haza is szállíthassanak. Azután nincs olyan hét, hogy valaki be ne adna nekem valami kis kedvességet az ablakon. És Újlakon is mennyi a jó ember. Ismeri Kálmán Marikát? Micsoda szíve van! Nem tudok róla, hogy bárki ellenségem lenne. Vannak reformátusok, akik már megszólaltak, miért járok katolikus templomba, itt meg akad, aki megkérdezi, miért nem térek át... Csak mert egyszer megfogadtam... de hiszen egy az Isten.”

Koncsos Éva

Ünnepelni már tudunk...

Felemelően szép volt idén a búcsú vasárnapja Újlakon. Az alapvető lelki tartalom mellett örülhettünk az újmisének és az azt követő nagyszabású szeretetlakomának, örömmel szemlélhettünk a megújult falfestést és hallgathattuk a szép „házi” hangversenyt, melyet a résztvevők számára megint csak agapé követett. Sikeres ünneplés volt, és az ünnep fontos. Fölemeli lelkünket.

Vajon tudunk-e a hétköznapokban is hűek lenni? Amikor nem ünnepelni kell, nem jólérezni magunkat, hanem kínosan megvallani hitünket, nehéz szívvel lemondani, nem csupán feleslegünkből adni, fáradságosan segíteni másoknak. Vagy igyekszünk ezeket a kellemetlenségeket egyszerűen kiadározni az életünkből? Dehát akkor miféle tanítványok vagyunk?

Itt van még mindig a kenyérszétosztás. Egyszer, amikor a más-más napokon osztogatók összejöttek egy kis tapasztalatcserére és ünneplésre(!), és én a „nemcsak kenyérrel él az ember” mon-

Murillo: A kis Jézus kenyéret osztogat

dás alapján arra igyekeztem terelni a beszélgetést, ugyan hogyan tudnánk egy kis igét is osztani, egyikünk, egy fiatalember letorkolt minket okoskodókat, mondván: mit vagy-

tok olyan nagyra magatokkal, azt a pék nyakán maradt és ingyen megkapott pár zsáknyi árut elvinni és szétosztani egyszer a héten nem nagy ügy. Igaza van, gondoltuk, és lazítottunk a beszélgetés fonálán. Igaza van - és most mégis úgy állunk, hogy a gazdag budai egyházközség kezdi nem tudni ellátni ezt a feladatot, még máshonnan jöttek segítségével sem. Hogy egyesek kidőlnék a sorból, érthető. Hogy a lapunk júniusi számában közzétett felhívásra egyetlen új segítő jelentkezett, ám két heti rákészülés után az utolsó napon ő is visszamondta a dolgot, már kevésbé. Még ha tudom-gondolom is, hogy vannak néhányan, akik sokat segítenek a rászorulókon, és vannak mások, akiket élethelyzetük ebben valóban megakadályoz, akkor is nagyon szomorú vagyok. Hát nem olvasztatok?:

„A juhokat jobbjára állítja, a kosokat pedig baljára. Aztán így szól a király a jobbján állókhöz: Gyertek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam és adtatok ennem. Szomjas voltam és adtatok innom. Idegen voltam és befogadtatok...”

Szaszovszky József

Újlaki szentek: Szent Rókus

Templomunkban a Szent Anna oltár oldalkonzolain látható Szent Sebestyén és (jobbra) Szent Rókus festett szobra. Ezen kívül a szószékkosár aranyozott domborművén középen Szent Rozáliát és Borromei Szent Károlyt, baloldalon Szent Sebestyént, jobboldalon pedig Szent Rókust láthatjuk.

Rókus gazdag francia család gyermekeként látta meg a napvilágot Montpellier városában 1295 körül. A kései gyermek, akit szülei Krisztus szolgálatára szántak, mellkasa bal oldalán a kereszt jelével született. Korán megárvult, és vagyonát a szegények között szétosztva Rómába zárandokolt. Útközben az itáliai pestisjárvány betegeit Isten nevében a kereszt jelével gyógyította. Maga is megbetegedett, kunyhójában ma is létező forrást fakasztott szomja és betegsége csillapítására. Egy kutya hordta neki a kenyeret, ezért szokták kutyával ábrázolni, amint lábsebet nyalogatja. (Templomunk szobrán a szent maga mutat sebére, ez a másik tipikus ábrázolás.)

A felgyógyult szent szülővárosában fel nem ismert rabként halt meg a legenda szerint. Halála után táblát találtak mellette, mely arany betűkkel hirdette, hogy Isten meghallgatta, amit Rókus a betegek számára kért: hogy szabaduljanak meg a járványos betegségtől.

Rókust a XV. század végétől a 14 segítő szent között tartják számon. Tiszteletét hazánkban a XVIII. század pusztító járványai hozzák magukkal, elsősorban olyan városokban, ahol ferences kolostorok vannak. Fogadalomból emelt Rókus kápolna több helyen található az országban. Az 1710-ben Pest-Budát is elérő pestisjárvány emléke a Rókus (Semmelweiss) kórház elődjeként léte-sült barakk-kórház és a ma is létező Rókus-kápolna a Rákóczi úton. A korabeli képek és szobrok Rókust zárandokként ábrázolják, kezében tartott vándorbottal, válláról lecsüngő ivóedénnyel (ún. kobakkal).

A szószékünkön ábrázolt szentek, a templomunkban szintén látható Flóriánnal és Nepomuki Szent Jánossal és főként a Szűzanyával kiegészítve, a barokk kor legnépszerűbb szentjei. Rókus ünnepnapja augusztus 16-án szerényen követi Nagyboldogasszonyt, a legnagyobb Mária-ünnepet. Elsősorban a szószéken látható négy szenttől remélték eleink a pestis elleni védelmet. Ha mostanra már sikerült is megfékezni a pusztító járványokat - bár időnként újabbak is felütik fejüket -, ma sincs aktualitás híján a Bálint Sándor által közölt népi imádság:

Úristen, ki Szent Rókus esedezése által kiváltképpen való irgalmadat ígérted a döghalál ereje ellen: engedd azért Uram minékünk, kik az ő emlékezetét ájtatosan tiszteljük, hogy mind testi, s mind lelki nyavalyáinktól az ő esedezése által megoltalmaztassunk. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Keglevich Lászlóné

⇒ folytatás az 1. oldalról

Idősebb korában a vasárnapi mise előtt sokszor fáradt volt benn a sekrestyében, de kinn az oltárnál, a prédikációban erejét visszanyerve úgy tűzbe jött, hogy rá se lehetett ismerni.

Néhány év óta Barcsra visszavonulva, rokonai körében élt. Betegségének keresztjei által az Úr az „utolsó simításokat” is elvégezte rajta, mielőtt magához szólította.

Nagy levelezéséből tudjuk: szerette az újlakiakat, sokat imádkozta értünk kedvenc imáját, a rózsafüzért, sok szentmisét ajánlott fel értünk.

Mindig kérte imánkat, különösen betegsége idején, és mi szívesen imádkozunk érte: hálásan köszönjük hűséges, igaz helytállását, hosszú papi szolgálatát, az Újlakon töltött harminc esztendő, és az égi Jó Pásztortól kérjük József atya számára a földi jó pásztornak szánt örök égi jutalmat.

György atya

Nem csak egyszer volt – Újlakon volt...

Különös hangulat az, ami Újlakon fogadja a nyári napközis táborba látogató vendéget. Mintha egy óriási családba érkezne, ahol mindenki számon tartja, kinek mire van szüksége. És persze a lélek gyümölcseire van mindnek (mindannyiunknak) a legnagyobb szüksége. A gyerekek ilyenkor betöltik a plébánia területét szinte pincétől a padlásig, többnyire minden zugolyban találni egy-két tucat csemetét, a fontos eseményekre mégis mindig „összesűrűsödnek” egy-egy helyen, és akkor szinte fölforrósodik a levegő, mert mindnyájan ugyanarról beszélnek, énekelnek, festenek, szobrászkodnak.

A szeretet mindenkié – csak meg kell keresni a forrását – ez cseng a fülünkbe. Az öröm mindenkié – csak meg kell keresni a forrását – éneklük míg ülnek a zöld szőnyegen, csüngnek az ablakban, s akinek már nem jut hely, az megáll az ajtónyílásban. Pedig éppen akkor érkeztem, amikor nem volt kéznél a gitáros. De az éppen arra járó egyik szülő kézbe kapta a gitárt, s olyan mély töltésű együtténeklést rögtönzött, hogy még az ebéd romjait eltakarító nagylányok is be-bekukucsáltak a szomszéd teremből. Nagyszerű dolog a jó szervezés, szükségés is, de nem minden.

György atya mosolyogva bizonygatja, hogy a gyerekzsivaj egyáltalán nem zavarja őket, és interjú helyett inkább kezembe adja a táborozás hétéves történetét, az erről szóló cikkek formájában. Ami a legnagyobb tanulság mindebből: az a bizonyosság, hogy Lasetzky Krisztina mama nem hiába küzdött annyit az ügyért. Mára szinte mindenkiben megfogant az a gondolat, amelynek magvait ő ültette el a lelkekben... Ott van a szemek tüzében, a ki nem csorduló könnyecsekben, a csendes, szelíd szavakban. A szülők ismétlődő kérdésében, hogy legyen idén is nyári napközis tábor. Sőt. Idén különösen legyen. És reményeik szerint jövőre is, meg azután. Nem csak kérnek, cselekednek is.

Amikor kérdem a résztvevőket, ki a vezető, Zurbó Péterhez küldenek. Ő szívesen és hosszan mesél, de ajánlja, hogy érdeklődjek Németh Anikónál, aki mindent olyan remekül előké-

szített. Anikó szerint pedig igazándiból minden a gyerekeknek köszönhető, elsősorban is a Napraforgóknak, akik a kezdetek óta nemcsak éveik számában, centiméterekben és kilókban gyarapodtak sokat, de igazán nagyokká, lelkes, kreatív, megbízható fiatalokká váltak, olyanokká, akikre már ma büszkék lehetünk. Nagy Áron és a Lasetzky-gyerekek oroszlánrészt vállaltak a táboroztatásból, de nagy szükség volt mások segítségére is. Sok és szép feladat hárult az ifjakon kívül Erzsi nővére, Mikesi Márti nénire, vagy Kati nénire. De nem lett volna teljes a tábor Szabó Andris rajztanár csendes, ám a kicsik fantáziáját megindító irányítása, vagy Huszár Laci bácsi reggeli kenyér-kenetetése és időnkénti nagyapai dohogása nélkül.

Mindannyian tudjuk, ez a tábor más volt, mint a többi. Kevesebb, ugyanakkor több is... Óriási feszültség, bizonyítanivágyás, s így rengeteg program ötlete és nagy tettvágy halmozódott föl a gyászoló szívekben. Sok, addig ki nem mondott szó és hang csendült meg az énekekben, látszott a képsorokon, melyet a nagyok vettek föl. Sok ki nem mondható szó formálódott meg a figurákban, melyeket ifjú utódaink keze vetett papírra, gyúrt agyagba... Mesélnek az ügyes kezeccskék és mélyenérző lelkek gyártotta „termékek”, a fényképek és videófelvételek, meg az emlékképek, melyeket „csak” a szív őriz meg. Mert hát jól csak a szívvel láthat az ember... Szemmel, nyitott füllel és szívvel mindenkinek látnia kellene a gyerekek által készített megrázó filmet...

Nagyon kellene az ilyen építő események, a lelkünk épülését szolgáló délelőttök és délutánok. Mert ezekből az építőkövekből épülhet csak föl e rommá tett ország, csak az ilyen apró szilánkokból állhat össze egyszer az egész. *Csak meg kell keresni a forrását – cseng a fülemben a dal. Igen. Nagy az elhatározás és a remény, hogy jövőre is lesz nyári napközis tábor. Köszönjük, hogy nem lett vége, hogy az idén már nyolcadszorra lehetett. Köszönjük, hogy Újlakon szemünkbe ragyoghatott az isteni szeretet napsugara.*

Koncsos Éva

Esztergomi családós tábor

Június 26 és 29 között a plébánia hét családja Esztergom ősi városában, a bazilika árnyékában lelkigyakorlaton vett részt, melyet György atya és Gödölle Márton atya vezetett a ferences gimnáziumban. A lelkigyakorlat három fő gondolatköre az isteni szeretet, a közösség és a megbocsátás volt. A mélyen elgondolkodtató előadásokat rövid csend és csoportmegbeszélés követte, melynek során sokan választ kaptak személyes kérdéseikre is.

„Mi szüli meg Jézust a közösségben? A másakra való figyelés, mely azon túl, amit lát és hall, a másik állapotát és a benne levő Jézust is figyelemmel kíséri” – hangzott el az előadáson, s közben azt tapasztaltam, hogy megérkezésünkkor csomagjaink azonnal „lábra kelnek”, a szállásosztásnál mindenki az emeletes ágy harmadik szintjén akar aludni, egy társam kávé, teát, vízfóralt kínál fel használatra, amikor csak szükség lesz rá...

Isten szeretete ingyenes – hangzott el az előadáson. Ez elmentés a mai világ érdekközpontúságával. Isten kegyelme lehetővé teszi, hogy megéljük és továbbadjuk az Ő ártatlan, tiszta szeretetét, ajándékozó jóságát. Isten szeretete személyes: arra hív, hogy részesei legyünk szentháromságos szeretettörvényének. Arra hív, hogy gyermekbizalommal el merjük fogadni, amit Ő ajándékoz nekünk, és közben megéljük, hogy ámbár soha nem tudjuk „megszolgálni” ezt a szeretetet, mégis jó dolog Annak tartozni, Aki szeret. „Akik nem tudnak egymás-

nak tartozni, nem tudnak egymáshoz tartozni sem” – hallhatták a felnőttek az előadáson, míg a Horvay Marikára bízott gyerekek már valóra is kezdték váltani az általuk nem is hallott igazságot a maguk „párhuzamos lelkigyakorlatán”. Olyan vidám, szeretetteljes családöt tudtak ugyanis alkotni rövid idő alatt, hogy még a tíz hónapos csecsemő is boldogan ment velük kirándulni, hiszen akkora szeretetáradatban volt része, hogy egyáltalán nem hiányzott a mama.

A lelkigyakorlat a pilisszentléleki pálos kolostor romjainál tartott szentmisével záródott, gyönyörű szép természeti környezetben. A mise alatt a hőség miatt egy zöldellő fa köré telepedtünk le. „Jézus maga az élet, és az életről csak közösségben szerezhető élmény, Jézus a közösségben tapasztalható meg” – visszhangzottak a szavak. Az odaérkezésünkkor teljesen kihalt romok a szentmise előrehaladtával benépesültek, ami emlékeztetett bennünket arra, hogy Jézus Szentlelke által küld minket a világba.

Ezúttal is köszönjük mindazoknak, akik szívüket-lelküket bele tették, hogy ilyen jól sikerüljön a lelkigyakorlat: György atyának, aki sűrű elfoglaltsága és gyakori oda-vissza utazgatások mellett is vállalta ezt a szolgálatot is; Horvay Marikának, aki este kilenc óra- kor is rendíthetetlenül fogócskázott a gyerekekkel és a segítőkkel, akik kedves természetességgel gondoskodtak gyermekeinkről és lelkesen játszottak velük.

az egyik anyuka